

Românul, ca la cinematograful...

George V.
Grigore

Cinematograful a oferit din totdeauna senzația de evadare într-un alt spațiu și un alt timp. El a fost cel care a oferit românului în regimul trecut senzația de libertate. Intrați în întunericul catifelat al sălii de proiecție și uitai efectiv de tine. Nu mai existau probleme, nu mai exista foame sau frig. Imaginea color ținea și de foame și de cald. Așa puteai călătorii pe întreaga planetă, dar și în spațiul infinit, te puteai îndrăgosti, puteai fi un aventurier din vestul sălbatic american, sau un erou al trecutului istoric. Așa puteai strânge de mână iubita sau săruta pe ascuns o fată, profitând de întuneric.

Sala de cinema avea magia ei. Când eram copil și mergeam la cinematograful căutam să ocup un loc în primul rând, având impresia că astfel sunt chiar primul care vede filmul respectiv. Cei din spate vedeau filmul mai târziu ca mine și astfel eu eram avantajat de poziția mea primă. După ce cumpăram biletul și doamna plasatoare de la ușă mi-l rupea (pentru control), alergam să ocup locul atât de dorit. Odată așezat, priveam peste umăr spre restul sălii de proiecție și eram mândru de locul meu. Când începea proiecția, senzația de început era una nemaipomenită, numai că, după începerea proiecției, nu puteam urmări întreaga imagine panoramică a ecranului imens. Par-

curgeam în viteză, de la stânga la dreapta și invers, marele ecran, iar apoi urmăream și pe verticală imaginea, încercând să și citesc textul traducerii. Mă alegeam cu o ameteală cumplită, dar nu renunțam la primul rând.

Așa s-a întâmplat și cu românul de rând atunci când în '89 s-au deschis granițele spre Europa, sau aiurea spre întreaga Planetă Albastră. Obișnuit cu apartamentul mic de la bloc, sau cu mica sa gospodărie, românul s-a văzut liber într-un spațiu imens (ca la cinematograful), cu obiective turistice atrăgătoare și istorii puse în valoare. Au privit românii cu gândurile întinse spre vârfurile catedralelor europene, spre minaretele moscheilor, spre vârful piramidelor și apoi, neștiutori, au citit repede și pe diagonală în paginile internetului despre aceste lucruri, care parcă nu erau adevărate. Imaginile erau fascinante, dar organizarea acestor state capitaliste era fascinantă; era foarte bine pusă la punct. Acestea toate se prezentau astfel, pentru că aceste țări au fost doar capitaliste de-a lungul istoriei lor, timp de sute de ani (ca într-un frumos film S.F.).

Noi, românii, venim dintr-o tornadă a schimbărilor sociale care ne-a dat peste cap așezarea și gândirea de câteva ori: am fost scutul Europei o întreagă istorie luptându-ne cu imperiile și migratorii, am fost capitaliști (chiar Grânarul Europei și Micul Paris), apoi socialiști (unii spun comuniști, dar nu

am ajuns chiar acolo; doar partidul era comunist; cu ceva realizări acum uitate (Metroul, Casa Poporului, Canalul Dunăre-Marea Neagră, A treia flotă a lumii, etc.), iar apoi din nou capitaliști (oare?). Capitalul s-a „plimbat” de colo-colo; când a aparținut unei clase, când a aparținut tuturor, iar apoi s-a „adunat” din nou în mâna unei clase de parveniți, ziși și noii capitaliști. Silviu Brucan îi numea într-una din cărțile sale „stâlpii noii puteri”. Ei au fost de fapt chemați spre a li se împărții România. Trebuia în această degradingoladă a reșezării României pe noile coordonate europene să avem și noi capitaliștii noștri, dar și falșii noștri. De fapt, falș s-a dovedit a fi poporul, care nu a participat la acest „joc” de culise, nefiind chemat sau anunțat; el era marele pierzător din start. Dacă puneai întrebări incomode, i se spunea că s-au deschis granițele și este liber să plece (la un nou cinematograful?).

Cei care încurcau procedura de reîmpărțire a României trebuiau să tacă sau să plece cât mai departe. Plecat afară, românul din prima linie a migrației (rândul întâi), a privit ca la cinematograful noile imagini ce i se perindau prin fața ochilor. Ameteala era plăcută la început. Avea și puțin din gustul libertății câștigate. Apoi, după ce a stat și a mai cugetat, românul nostru a început să înțeleagă că poate pași și el în imaginea aflată pe ecran, să facă parte din „filmul” la

care doar asistase până atunci, ca într-un filmuleț de reclamă comercială în care spectatorii se ridicau de pe locurile lor din sală și pătrundeau efectiv prin ecran direct în acțiunea filmului urmărit. Și astfel milioane de români, până atunci spectatori la marele film internațional al globalizării, au devenit acum „actori”, asumându-și cu toată energia și puterea lor rolul în acea societate. Nu numai că s-au angajat și au dezvoltat cariere de succes, dar s-au implicat și politic și organizatoric. Toate acestea s-au făcut pentru că acum acesta devenise și „filmul” lor; vor apare în distribuția de la final a istoriei.

În tot acest timp, în România, cinematograful falimentează, falimentează industria și agricultura românească. Pe lângă câteva Mall-uri în care se mai dau și filme, fostele săli de cinema sunt tăcute și pustii. Trebuiau să devină săli de jocuri de noroc, sau cabaret, dar nu s-au înțeles la bani și atunci - ca la noi - mai bine stau închise o vreme. Oricum, nu prea mai avem nici filme.

Cele ce apar prin festivaluri internaționale și au succes sunt tot cele care au ca subiect fie fosta Epocă de Aur, fie angoasele unei permanente tranziții postrevoluționare spre nimic. Nu mai avem filme cu muncitori, nu mai avem filme cu agricultori, cu caractere umane ce pot fi luate de model de către tânăra generație. „Vedetele” de acum sunt „gonflate” sau sil-

iconate. Nu mai sunt filme de dragoste adevărate, nici istorice, S.F. sau comedii. Ne uităm tot la minunatele B.D.-uri și la filmele lui Sergiu Nicolaescu când le „prindem” pe vreun canal TV.

Dacă românii din străinătate au putut „să treacă de ecran” într-un film occidental și și-au construit o carieră, cei care au rămas în țară nu au mai avut la dispoziție ecranul magic al cinematografului care îi conducea către o altă lume și sunt blocați într-o buclă temporală care se repetă la infinit, ca bucla de film din studioul de post-sincron sau roata de antrenament al unui haster ce se învârtă fără rost.

În vreme ce lumea evoluează și se schimbă, România ține închise cinematografele, sau prezintă aceleași filme vechi, sau filme noi cu subiecte vechi și angoasante. Noi avem o același lume, cu aceleași întâmplări, cu aceleași personaje cenușii. Teama de a nu putea fi controlați de un sistem învechit, obedient și nepregătit ne face să nu putem trece la o altă etapă de țară. Suntem blocați într-o aparentă activitate, într-o aparentă evoluție ce este de fapt mincinoasă. În vreme ce ceilalți trec pe lângă noi în mare viteză („Fast&Furious”), noi stăm pe loc și nu avem noroc! Nu mergem nici măcar la pas... cu pas....

Ironic, dar fără umor!

Victor
Nafiru

Am sperat ca după plecarea lui Traian Băsescu de la Cotroceni să se termine cu glumele de prost gust dintre cele două palate. Să intrăm și noi într-o normalitate, chiar dacă nu am prea fost obișnuiți cu așa ceva în ultimii 25 de ani. Mă gândeam că noul președinte are în el genă de neamț veritabil și nu se va coborî la nivelul de miștocărie ieftină și, uneori, de mahala de care am tot avut parte în ultimele două mandate. Dar, încă o dată, m-am înșelat în privința lui Klaus Iohannis.

Față de cum îl percepeam în campania pentru prezidențialele din 2014, președintele a devenit dintr-o dată ironic, dar fără a avea umor. La glumele

spuse de el nu ai cum să râzi, să te amuzi, așa cum se întâmpla în cazul lui Băsescu. Iohannis încearcă să-și persifleze adversarii, uitând că și asta este o artă

cat penal. „S-a dus la Bruxelles ca surda-n horă”, s-a amuzat premierul, lăsând să se înțeleagă că, după toate antrenamentele făcute cu Traian Băsescu, cu Iohan-

mai degrabă suma imboldurilor primite de la colaboratorii săi direcți sau indirecti.

Aceștia încearcă să-l trezească din letargie și să

sfătuitori e faptul că Iohannis nu-i ajunge la acest capitol nici la degetul mic lui Traian Băsescu.

Și apropo de acești sfătuitori din umbră, oameni de bine, pentru el și cei din jurul său. Dacă un consilier al lui Victor Ponta ar fi fost surprins precum Dan Mihalache, nu ar fi fost exclus ca președintele să-i ceară demisia nu doar consilierului și premierului, ci și portarului și femeii de serviciu de la Palatul Victoria.

De ce asta? Pentru că e mai haios și hazos să faci politică de acest gen. Dar așa, fostul pesedist Dan Mihalache, plecat la liberali pentru că nu a mai avut loc pe listele parlamentare, nu a greșit cu nimic, ci numa s-o odihniți, tolănit ca în gară, în sala de așteptare.

și nu oricine se pricepe la așa ceva.

La rândul său, Victor Ponta a prins curaj și a început să-l ia peste picior pe președintele care i-a reproșat că a devenit prea belicos, uitând că este jude-

nis va fi floare la ureche. Dacă cei doi își permit, nu au decât să se tragă de brăcinari, cum se spune în popor.

Atitudinea lui Klaus Iohannis nu pare să fie rezultatul educației sale, ci

facă și el ceva, dacă vrea să-i aducă pe liberali la putere înainte de alegerile din 2016. În opinia acestora, șicanele președintelui ar da bine la electoratul chemat la urne, așa cum proceda fostul președinte. Ce uită acești

„Dacă vrei pace, pregătește-te pentru război”

Ion
Măldărescu

Neamul românesc a cunoscut întotdeauna jertfa și eroismul, ele fiind, de altfel, indisolubil legate de evoluția istoriei noastre. Orice act de propășire istorică a fost, pentru România, consecința unor eforturi considerabile, alăturate poziției active în fața evenimentelor. N-am fost neam de ostași, dar parcă a fost scris undeva, într-o carte a lumii și a duhului atotbiruitor, ca neamul acesta de plugari și păstori să scrie cu sânge cele mai importante momente ale istoriei, atunci când încrâncenarea vremurilor a cerut-o. N-am fost neam de ostași, dar n-a fost căpetenie de oaste străină, oricât de puternică, oricât de biruitoare, care să nu rămână impresionată în fața curajului și a nenumăratelor jertfe, pe care ostașul român le-a dovedit întotdeauna cu statornicie, pe câmpul de luptă.

Tăria noastră, tăria oșteanului român se trăgea din condiția sa de lucrător al pământului. Pentru români, oameni legați de glia strămoșească, de truda pe care au oferit-o pământului, de bucuria și belșugul cu care acesta i-a răsplătit, reprezintă - în sens biblic - leagănul vieții și al morții. Urmași ai străbunilor daci, românii s-au născut și au trăit aici, între aceste hotare, „la poarta furtunilor și a trecerii oștilor”, fiind gata să moară în ceasul suprem - uriaș înțeles al jertfei pe care ei au adus-o de mii de ori: Plevna, Grivița, Mărășești, Oituz, Odesa, Caucaz, Stalingrad, Carei, Ungaria, Cehoslovacia - munții Tatra... locuri udate cu sânge de ostașii români, pe care astăzi un institut anti-românesc îrecondamnă la necinstire, uitare, cenzură și interzicerea scrierilor lor. Aș vrea să ne putem întoarce în anii celui de-Al Doilea Război Mondial, să putem modifica „viitorul”-trecut, să putem conțeni suferințele inimaginabile ale victimelor celei mai teribile înclăștări din istoria omenirii și a urmărilor sale și să ne cinstim eroii-martiri după cum merită..

Săraca exprimare a cuvintelor nu va izbucni niciodată să cuprindă viziunea de dincolo de lume și de veacuri. Ostașul român a mers la moarte și la biruință senin, grav și profund pătruns de împlinirea misiunii care - dincolo de clipă - a

căpătat dimensiuni cosmice. Jertfa ostașului român a fost, este și va fi jertfa pentru pământ, pentru România eternă, realitate fundamentală, primordială și unică. Jertfa ostașului român căpătase cândva conotațiile și proporțiile unui proces religios, pentru că ea ținea de credință, în fața căreia genunchii noștri nu știu decât să se plece, iar fruntea să atingă, umilită, țărâna cea îngroșată cu sângele celor ce și-au dat obolul pentru ea. În urma raptului teritorial impus prin Diktatul de la Viena din anul 1940, românii rămași sub ocupația maghiară se adresau unuia dintre cei mai mari militari și oameni de stat pe care i-a avut România: „Te vrem la Bicaz, Te vrem în Bihor, Te vrem la Feleac, Te vrem în Sătmar... La Tisa te vrem, Mareșale!”. (Poezie din volumul „Ne cheamă Ardealul” ed. 1944).

De-a lungul istoriei, România nu a dus războaie de cotropire. Abandonată de aliații „tradiționali” - Franța și Marea Britanie - preocupați de propria soartă, în pragul celui de-Al Doilea Război Mondial România s-a găsit singură în fața Istoriei.

Teritoriul i-a fost ciuntit prin ultimatum, Diktat și înțelegeri între puterile Europei. În războiul drept declanșat de România împotriva Uniunii Sovietice în anul 1941, alături de Germania, pentru a-și elibera cele trei milioane de frați de sub robia bolșevică și pentru realipirea teritoriilor smulse ca urmare a odiosului pact Molotov-Ribbentrop, Armata Română nu s-a putut opri la Nistru - granița de răsărit a Țării. Legea aspră a războiului i-a purtat pe militarii români până la Cotul Donului și Stalingrad alături de Wehrmacht, cum tot aceeași „lege” a Zeului Marte i-a împins în sens invers, dincolo de Tisa, hotarul de vest a României, lângă Armata Roșie.

După actul trădării naționale comis la 23 august 1944 de către Regele Mihai, aliatul de până atunci a fost transformat în inamic, iar cu acceptul celor „trei” mari criminali: Roosevelt, Churchill și Stalin fostul inamic - cotropitor vremelnic - ne-a impus să-i fim „aliați”. Cui au folosit disperarea și lacrimile văduvelor, mamelor, fiicelor și surorilor, ale copiilor de ostași români căzuți la datorie pe pământ străin? Care a fost răsplata pentru suferințele îndurate

de-a lungul greilor ani de război ? Răspunsul la aceste întrebări este pe cât de simplu, pe atât de crud și nedrept: noi suferințe de lungă durată, cu consecințe inimaginabile. Intreaga elită a poporului român: intelectuali, generali, ofițeri și ostași români au fost târâți în fața tribunalelor speciale - „Tribunalele Poporului”, judecați sub regie străină, condamnați pentru vini imaginare, aruncați în temnițe sau asasinați. Jocurile și trădările le făcuseră „cei trei”, la Casablanca și Yalta, tot astfel cum, la Malta, Bush Sr. și Gorbaciov au conceput „scenariul” efectului de domino în Europa și „focurile de artificii” decembrie din România. Alți criminali au organizat „Primăverile arabe”, au creat conflicte, precum cele din Egipt, Libia, Ucraina și acum, Siria, au „născut” și dotat armate ale terorii planetare precum ISIS, au conceput, declanșat, susținut și controlat năvălirile secolului al XXI-lea, cu urmările dezastruoase inevitabile.

La nivelul ultimelor decenii ale secolului trecut Armata Română reprezenta în zonă o forță combatantă deloc negliabilă, ceea ce constituia un inconvenient serios în ochii oculte globaliste. Prin „efortul” considerabil al netrebnicilor noștri politicieni, slugi prea-plecate ale stăpânilor lumii, cea mai rămas din armată a ajuns umbra fantomatică a celei de altădată. După cacealma decembristă s-a procedat premeditat și condamnat la distrugerea ei pe căi machiavelice, cu profituri colosale pentru câțiva (afacerile: Motorola, Puma, F16... și contrabanda cu armament), demers finalizat prin eliminarea Armatei Române de pe tabla de șah a Europei, ca forță militară. Pentru comparație, dacă în anii '80 efectivele militare se ridicau la cca. o jumătate de milion de oameni (cu logistică și tehnică ce impunea circumspecție), acum, în cel de-al doilea deceniu al mileniului trei, Armata Română mai are puțin peste 70.000 de militari, două treimi dintre ei ocupând funcții birocratice, iar cei operaționali, puși în subordinea N.A.T.O. Avem o armată cu mai mulți generali decât în anii '40, când efectivele militare atingeau milionul. Astăzi, ca forță militară poziția României, se situează pe jenantul loc 51 în lume (alături de Ciad și Madagascar).

Dintre cei plecați să apere „pacea” pe alte meleaguri (un fel de mercenari în slujba intereselor altora), unii s-au întors în sicrie, alții s-au pricopsit cu „Sindromul Golfului” și cu afecțiuni psihice majore. Despre „Dotarea” actuală a „armatei” din teritoriul țării este jalnică.

Demn de semnalat, România este singura țară N.A.T.O. fără aviație militară. Se fac afaceri monstruoase pe lângă care „Afacerea Dreyfus” sau „Afacerea Skoda” par un mizilic, se achiziționează fregate ale forțelor militare străine, propuse pentru scoaterea din uz, avioane de luptă cu mare grad de uzură, toate reprezentând un potențial și real pericol pentru viața echipajelor. Ce se va întâmpla în cazul unei ipotetice agresii armate? George Friedman de la Strafor susține - pe drept cuvânt -, că nimeni nu ne va apăra, nici N.A.T.O. nici, S.U.A. Are dreptate! Nimeni nu-și va sacrifica fiii pentru România. În cazul unei previzibile confruntări militare vom fi transformați în câmp de luptă și poligon de tragere pentru beligeranți, un Vietnam European într-un război al altora! Pentru cine și pentru ce?

Cândva, haina militară impunea respect. Priviți pe cele românești din vremea controversatului aventurier, Regele Carol al II-lea și, de ce să nu recunoaștem, uniforme militare ale celui de-Al Treilea Reich încă trezesc interes. Astăzi, în zilele oficiale de sărbătoare - un caporal din armata S.U.A. poartă ținută demnă de un general, în timp ce un general din Armata României, uniformă unui caporal. Trist dar adevărat! Luna octombrie a fiecărui an conține și o zi festivă, cea de 25 octombrie - dedicată Armatei Române.

O zi măsluită, „aranjată” după ziua nașterii trădătorului de la 23 august 1944, tot așa cum data de 9 mai 1877 a fost „deplasată” spre 10 mai, ca să coincidă cu ziua încoronării lui Carol I. Anul 2015, când comemorăm 75 de ani de la comiterea rapturilor teritoriale ale anului 1940, Armata Română seamănă cu o frunză în vânt pe timp de furtună, într-o Europă bolnavă. O parodie, o fantomă a ceea ce reprezenta cândva.

25 octombrie 2014: „Coroane de flori depuse la Ansamblul Monumental »

Glorie Ostașului Român » din localitatea Carei, în cadrul manifestărilor prilejuite de sărbătorirea Zilei Armatei României și împlinirea a 70 de ani de la acțiunile de eliberare a teritoriului național purtate de Armată în cel de-Al Doilea Război Mondial. [...] Ajunse la frontieră din 1940, diviziile noastre sunt gata de un nou efort și de noi lupte alături de marii noștri aliați, până la înfrângerea totală a forțelor germano-maghiare». Eliberarea întregului teritoriu național s-a obținut prin lupta eroică a peste 525.000 de militari angajați nemijlocit în luptă, între 23 august și 25 octombrie 1944.

Dintre aceștia au fost uciși sau răniți circa 58.000. Pierderile provocate inamicului s-au ridicat la 89.934 militari, dintre care 76.275 prizonieri. Eliberarea părții de nord-est a Transilvaniei nu a însemnat și încetarea luptelor duse de Armata României, care a continuat războiul antifascist alături de puterile Națiunilor Unite pentru eliberarea Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei, până la victoria finală. La atât a fost redusă întreaga istorie a Armatei Române. Mă aflu într-o mare și umiltoare dilemă: la 25 octombrie serbăm Armata Română sau comemorăm eutanasierea ei?

Și totuși, Trăiască Armata Românilor! Să acordăm cinstirea cuvenită Oștirii Române pentru actele de bravură și eroism ale tuturor acelor care în întreaga, adevărata și sbuciumata ei Istorie și-au jertfit viața pentru Patrie! Președinții postdecembriști, Parlamentul și Guvernele României nu respectă jertfa supremă. Militarilor români căzuți la datorie pe Frontul de est, în Stepa Calmucă și la Cotul Donului le amenajează cimitir, rușii. Rușine, Națiune Română, că accepți fără reacție asemenea sacrilegii!

Ferparul unui cioclu (încă) neColectiv...

Cezar
Adonis Mihalache

S-a aruncat ca un uliu... A pândit vreme de trei zile iar la momentul potrivit s-a năpustit asupra prăzii: puterea. Guvernarea care, astăzi, mai mult ca oricând, este extrem de vulnerabilă. Și poate încăpea pe mâna, nu a hienelor din clasa politică românească, animale politice ajunse niște biete mârtoage ce abia se mai țin ele pe picioare, darămite să mai „lupte”, să obțină și să ducă povara guvernării, ci a șacalilor și a vulturilor din maghiarimea politică.

Vreme de trei zile, liderii UDMR au tăcut... Dar nu din respect pentru victimele de la Colectiv, ci pentru a nu fi luați în cătarea furiei populare. Care era de așteptat să răbufnească.

Au știut-o și ceilalți! Și puterea, și „opozitia”...

Pentru că era inevitabil ca, după lacrimile de șoc și resemnare în fața tragicului, sentimentele să răbufnească sub forma furiei. A unei furii Colective, într-un club ad-hoc al protestelor celor 30 000 de bucureșteni ieșiți în stradă.

Au știut-o și liderii UDMR. De aceea, au stat

retrași de nici măcar un nechezat de scârbavnică iapă de pustă nu s-a auzit în aceste zile, așteptând să fie devorată prada furiei Colective: puterea pontistă.

Dar, potaia rămâne potaie chiar dacă se afișează ca un mare animal politic (minoritar!)... Iar prima

femie la adresa morților și a răniților de la Colectiv.

Aidoma șacalului căruia nu i se poate deșcleșta botul de prada pe care a prins-o, cu sângele nesimțirii lor „milene”, singurul lucru milenar în troaca lor cu lături, Kelemen Hunor a zdrobit oasele durerii

suprafață direct din iad, de a negocia așezați rătos peste venele de perfuzii ale răniților pentru a-și obține partea lor de putere. Dar și o încercare de a ne zdrobi în picioare cea mai frumoasă manifestare de solidaritate născută, din nou, tragic, din durere!

surprinzător dacă ne aducem aminte de dezastrul de la maternitatea Giulești, când ministrul Sănătății era păstorit de UDMR și când nici măcar carnea arsă a nou-născuților nu i-a rupt o lacrimă)...

Hunor rămâne același cioclu... Nu un gropar al tinerilor arși, ci unul care vrea să ne arunce toată solidaritatea noastră, acolo, în iadul nestins al clubului Colectiv.

Un cioclu care nu a respectat nici măcar cele trei zile de doliu național, maghiarimea politică neafișând doliul durerii noastre Colective în județele pe care le bântuie instituțional. Or, și pecinginea maghiară este parte a sistemului împotriva căruia au ieșit românii în stradă! Să-i punem dară bentița pe care o merită; aceea pe care au sfidat-o în ziua durerii noastre...

ieșire în public a șefului de haită, Kelemen Hunor, a fost, nu o sfidare a noastră, a românilor ieșiți în stradă împotriva unui sistem care ucide, căci noi ne-am obișnuit cu acești mizerabili ce ne stâlcesc limba strămoșească și ne calcă în picioare tradițiile, ci o blas-

noastre mârâind, nu un gând de respect, fie el și fals, la adresa victimelor, ci pofta-i de putere. Disponibilitatea nu pentru a dona ceva victimelor ori pentru a spune măcar două cuvinte „in memoriam”, ci de a se târgui tolăniți peste mormanul cadavrelor aduse la

Să ieși public și să anunți că vrei să negociezi guvernarea, acum cât carnea răniților încă arde, călcând în picioare altarul lumânărilor nestinse, este exact imaginea uliului ce trece peste corpurile încă înnegrite de cenușă ale răniților (și totuși, nimic

Votul prin corespondență va scoate, în sfârșit, UDMR din parlament și istorie!

Ionuț
Țene

În timp ce sergenții majori și acoperiții serviciilor din presa mainstream, care scriu la comanda Cotroceniului, sunt preocupați să-l doboare pe generalul „izmene” Gabriel Oprea, drept pedeapsă că nu a executat ordinele lui Klaus Iohannis de a îl da jos pe Victor Ponta și a face „guvernul meu”, pe plan politic zilele acestora se întâmplă un fapt istoric de o însemnătate crucială, ignorat de opinia publică: adoptarea în Senat a proiectului de lege a votului prin corespondență.

Adoptarea votului prin corespondență are două valențe majore pentru români. În primul rând, cei patru milioane de români din Diaspora își pot exercita votul constituțional și a-și alege reprezentanții în Parlament. Votul prin corespondență va fi aplicat, din păcate, doar pentru alegerile parlamentare așa cum a decis Comisia de cod electoral, la propunerea PSD, stabilind și eliminarea

posibilității înscrierii online în Registrul electoral pentru exercitarea votului prin corespondență.

Proiectul de lege adoptat de Senat stabilea că votul prin corespondență se aplica și pentru alegerile prezidențiale și europarlamentare, dar reprezentanții PSD au propus ca acest vot să fie doar pentru alegerile parlamentare, în timp ce UDMR dorea ca acest tip de vot să fie vlabil doar pentru scrutinul prezidențial. Președintele Comisiei Gabriel Vlase (PSD) a propus ca votul prin corespondență să fie aplicat doar pentru parlamentare, pe motiv că până la alegerile prezidențiale și europarlamentare mai este timp. Păcat!

Legea votului prin corespondență trebuia să fie adoptată pentru toate tipurile de alegeri: parlamentare, europarlamentare și prezidențiale pentru ca, în sfârșit, toți românii din Diaspora să poată să-și exprime dreptul de vot democratic.

A doua valență majoră a votului prin corespondență îl reprezintă posibilitatea eliminării prin

vot democratic a UDMR din Parlamentul României, după 25 de ani de șantaje și manipulări politice în favoarea separatismului maghiar din Ardeal. Votul prin corespondență va inaugura politica electorală care nu va mai ține cont de existența unui patid etnic și segregacionist, de tipul UDMR. Liderii UDMR și-au dat imediat seama de pericolul letal pe care îl reprezintă votul prin corespondență, și Diaspora în general, pentru interesele politice și etnice ale maghiarismului. Kelemen Hunor a făcut apel la Călin Popescu Tăriceanu, omul „înstrăinării”, prin unealta soroșistă MRU, a moștenirii Gojdu către Budapesta, pentru a sabota votul prin corespondență sau să se aplice doar la alegerile prezidențiale, lucru care nu i deranjează, că doar românii au ales un sas lutheran în fruntea țării. Călin Popescu Tăriceanu a făcut până acum jocurile politice ale UDMR pentru a sabota votul prin corespondență.

Sper ca societatea civilă să facă presiuni pen-

tru ca dreptul constituțional de vot al românilor din Diaspora să fie promovat și respectat. Dacă Camera Deputaților va adopta varianta actuală a votului prin corespondență, chiar și doar la parlamentare, putem vorbi din 2016 că UDMR va deveni istorie în politica parlamentară a României, o istorie întunecată cu instigări extremiste și etniciste, nedemne de Europa civilizată.

Dacă se face un calcul logic, la alegerile parlamentare de anul viitor, UDMR nu mai are cum să prindă pragul electoral. Populația maghiară din România are un procent de nouă la sută, dar nu toată etnia merge să voteze în ziua votului. Deci procentul scade la circa șapte la sută din intenția de vot. La aceasta mai adăugăm și faptul că avem și alte partide maghiare, care fragmentează votul etnic, mă refer în primul rând la PPMT. Deci procentul etnic scade la pragul electoral de cinci la sută. Iar dacă Diaspora celor patru milioane de români se mobilizează în duminica votului, favorizată

de votul prin corespondență, crește procentajul partidelor românești, iar cel al UDMR va scădea la circa doi la sută din voturile exprimate.

Astfel, UDMR va rămâne în afara parlamentului și în afara istoriei democratice a României, fapt ce va aduce pacea, liniștea politică și armonia în Ardeal, fără tensiunile etnice artificiale create de liderii maghiari, subvenționați de Budapesta și de nostalgicii bolnavi ai Trianonului din Ungaria.

Nem!Nem! Soha! Nu se va mai auzi pe bulevardele marilor orașe transilvănene.